

KLIMA- OG
ENERGIMINISTERIET

Talepapir til klima- og energiministerens besvarelse af samrådsspørgsmål BS i Det Miljøpolitiske Udvalg

Den 28. april 2010

Samrådsspørgsmål BS

"Vil ministeren redegøre for, hvordan hun vil sikre, at Danmark i 2020 kan leve op til sin forpligtelse til at reducere CO2 udledningen med 20 procent i 2020 indenfor husholdninger, landbrug og transport set i lyset af Det Miljøøkonomiske Råds påpegning af, at det ser ud til, at Danmark kun vil opnå en reduktion på 4 pct. jf. diskussionsoplægget "Økonomi og Miljø 2010"? Og vil ministeren oplyse, hvordan hun forventer, at reduktionen skal fordele sig mellem initiativer i Danmark, opkøb af udledningsrettigheder i andre EU lande og køb af kreditter uden for EU?"

DEP j.nr. 1002-0139

Stillet af Per Clausen (EL)

Tak for spørgsmålet, der giver mig lejlighed til at klargøre nogle ting om regeringens klimapolitik.

Lad mig starte med at ridse rammerne op for den del af klimapolitikken, vi taler om. Danmark har tilsluttet sig EU's klima- og energipakke, der har som mål at have nedbragt udledningen af drivhusgasser i EU med 20 pct. i 2020, set i forhold til det niveau, vi samlet lå på i 1990.

Den ene del af indsatsen finder så sted i de energitunge industrisektorer, og reguleres på tværs af landegrænserne gennem det fælles EU's kvotehandelssystem.

Den anden del af indsatsen, som vi taler om i dag, vedrører den såkaldte ikke-kvoteomfattede sektor og dækker udledninger fra transporten, boligopvarmning, landbruget, mindre industri og lignede. Her er indsatsen fordelt mellem medlemslandene som nationale målsætninger. Danmark har påtaget sig at reducere udledningerne fra de danske, ikke-kvoteomfattede sektorer i 2020 med 20 pct. set i forhold til 2005. et af de højeste mål.

Det er denne målsætning for de ikke-kvoteomfattede sektorer i perioden 2013-2020, der refereres til i spørgsmålet, og det er med baggrund i den målsætning, at den danske klimastrategi er udformet.

For regeringens nye klimastrategi er netop blevet offentliggjort. Vi har fremsendt Klimapolitisk Redegørelse for 2010, der indeholder regeringens klimastrategi. I redegørelsen beskrives de overordnede strategiske principper, som regeringen vil følge i klimapolitikken frem til 2020.

Regeringens klimastrategi bygger på tre grundlæggende principper, som helt centrale for fremtidens klimapolitik. En politik som selvfølgelig skal sikre, at Danmark lever op til vores internationale forpligtigelse til at reducere vores drivhusgasudledning. De tre principper:

1: Der skal være tale om robuste løsninger. Det betyder, at vi ikke skal tilrettelægge vores klimaindsats, så vi kun *lige* når i mål. Vi skal igangsætte initiativer, der samlet har så stor effekt, at uforudsete udsving i udledningerne ikke vil risikere at sætte målopfyldelsen over styr.

2: Der skal være tale om en indsats, der understøtter den langsigtede målsætning om, at Danmark skal være uafhængig af fossile brændsler. På den lange bane har EU meldt ud, at vi i den industrialiserede verden skal nå ned på en drivhusgasudledning på 80 til 95 pct. under 1990-niveauet allerede i 2050. Derfor kommer 2020-reduktionsmålet under alle omstændigheder til at være en mellemstation på vejen til større reduktioner. Det er regeringens målsætning, at de faktiske udledninger i 2020 skal være faldet væsentligt i forhold til i dag, så vi har et godt udgangspunkt for at nå endnu længere efter 2020.

3: Det tredje hovedprincip det er, at det skal være en omkostningseffektiv og holdbar klima-

indsats. Det er samfundet bedst tjent med. Det betyder, at vi skal vælge initiativer, der belaster vores økonomi mindst muligt. Det sker blandt andet ved at sikre, at investeringstunge tiltag gennemføres, når materiellet alligevel skal skiftes, i stedet for at tvinge folk eller virksomheder til at investere i nyt, inden fyret eller taget er udtjent.

Det indebærer også, at vi skal tilrettelægge vores klimapolitik på en måde, så vi ikke er fastlåst for resten af perioden. Der kan ske meget hen over de næste ti år, og vi ønsker at kunne høste frugten af ny viden eller justere for nye forhold.

Regeringen vil ikke afskære Danmark fra at gøre brug af de såkaldte fleksible mekanismer, der er tilgængelige i EU's klima- og energipakke. Dels er det ofte en god og billig måde at nå en klimamålsætning på – og husk på at klimaet ikke bekymrer sig om, *hvor* drivhusgasserne udledes – men det spiller også en stor rolle, at Danmark på den måde bidrager til den meget nødvendige teknologioverførsel til udviklingslande og lande med gammel og forældet energiteknologi. Dette er en forudsætning for, at vi på langt sigt får reduceret udledningerne på globalt plan.

De danske klimaprojekter uden for landets grænser lever desuden op til vores særlige, skærpede krav til bæredygtighed, både når det kommer til miljø, sociale forhold og langsigtet økonomisk robusthed. Dette vil også være forudsætningen for udviklingen af klimaprojekter ude for landets grænser i fremtiden.

Hvor stor eller lille en del, de fleksible mekanismer kommer til at spille i den fremtidige klimapolitik kan vi ikke sige noget om endnu. Det afhænger af hvad vi vælger at gøre, når vi på baggrund af Klimakommissionens rapport skal udstikke kursen frem mod 2020 og på sigt mod et samfund, der så er uafhængigt af fossile brændsler. Desuden vil det afhænge af, hvor stor en målsætning vi i sidste ende får for 2020.

Det var de store linjer. Nu vil jeg gå over til at gennemgå den faktuelle baggrund, dels fordi der refereres til nogle procenter i spørgsmålet, som Hr. Per Clausen refererer til og dels fordi det jo altid er rart at have styr på rammerne og kendsgerningerne, når man skal bedømme en situation.

Energistyrelsens nye basisfremskrivning fra 15. april viser et andet og mere nuanceret billede, end Det Miljøøkonomiske Råds fremskrivning gør. Forskellen mellem Energistyrelsens og Det Miljøøkonomiske Råds fremskrivning ligger

primært i forventningerne til transportsektorens energiforbrug, hvor Det Miljøøkonomiske Råd er mere pessimistiske.

For at fange det fulde billede, er det vigtigt at forstå, at forpligtigelsen for de ikke-kvoteomfattede sektorer i perioden 2013-2020 består af en række årlige delmål, der gradvist skærpes. Ifølge den nye basisfremskrivning vil vi faktisk udlede *mindre* end de årlige målsætninger de første par år til og med 2015 – så vi overopfylder altså de første par år.

I 2020 ender vi så på et niveau, der ligger på ca. 34 mio. ton uden for den kvoteomfattede sektor. Dette skal ses i forhold til målsætningen på ca. 30 mio. ton i 2020. Det forventes altså "alt andet lige" en reduktion på ca. 9 pct. i 2020 og ikke 4 pct., som Det miljøøkonomiske Råd regner sig frem til.

Så langt, så godt. Dertil kan vi så lægge den forventede effekt af en omlægning af bilbeskatningen og indførelsen af den ny kvælstofregulering, der til sammen forventes at reducere udledningen i 2020 til mellem 32 og 33 mio. ton, hvilket er 11-13 pct. under 2005 niveauet. Mankoen i 2020 vil dermed være omkring 2-3 mio. ton. Disse reduktioner kan tilskrives de initiativer vi allerede har taget, og vores eksisterende politik gennem blandt andet Energiaftalen

fra 2008, Bygningsstrategien og skattereformen, såvel som de mere direkte initiativer så som eksempelvis oliefyrsskrotning-ordningen.

Der er i hvert fald to gode grunde til at se lyst på muligheden for at opfylde målsætningen i 2020:

1: Vi starter med at overopfylde, og har dermed ikke brug for at sætte halvgennemtænkte idéer i søen. Det giver os ro til at tænke i sammenhæng mellem klima, grøn vækst og forsynings-sikkerhed den tredobbelte bundlinje. Altså tage bestik af Klimakommissionens rapport. Og blandt andet på baggrund heraf vil regeringen fremlægges et mål for, hvornår Danmark kan blive uafhængigt af fossile brændsler, samt en strategi for, hvordan målet vi indfrier de her mål.

2: Billedet er ikke nødvendigvis så dystert, som Det miljøøkonomiske Råd indikerer. Vi skal bestemt stadig lægge os i selen for at nå målet, men opgaven er ikke uoverstigelig, blandt andet på grund af de allerede besluttede klimainitiativer.

Og så har regeringen en del på beddingen: vi skal se nærmere på CO₂-afgiften og en øget indsats på energiområdet, mere energirigtig transportregulering og potentielle initiativer in-

den for landbrugsområdet. Det er alt sammen noget, man kan læse mere om i Klimapolitisk redegørelse.

Så jeg kan forsikre Hr. Per Clausen om, at vi nok skal nå vores klimamålsætning på en 20 pct. reduktion i 2020. Og skærper EU den fælles indsats til 30 pct., i tilfælde af at andre lande dedikerer sig med ligeså stor ildhu som os, så skal vi nok nå den skærpede målsætning for Danmark, hvad den så end vil blive.

Alt i alt skal klimastrategien ses i tæt sammenhæng med energipolitikken og regeringens vision om et Danmark, der er uafhængigt af fossile brændsler. Indsatsen for at nå vores klimamålsætninger i 2020 skal i så vidt muligt omfang understøtte den langsigtede bevægelse mod det fossiluafhængige samfund. Disse overvejelser vil være bærende, når vi skal tilrettelægge vores klimapolitik fremover.

Tak